

Som en gammal isbelupen drake ligger Jökeln tung
Och vitgrönraggig nedför branten mellan tvenne toppar
Stjärten lindad runtom högsta
Spetsen, buken spänd och stinn
I fjällets kittel, ryggen krönt av mittmoränens ås,
Svart och knöglig

Ner mot daln han sträcker långsmal nos med rynkigt
Sinn till läppar, vita tänder grina där imellan,
Genom Jökelportens svarta hål rinner ur hans
Gap en lerig ström
Taggig kam på hjässan, mörka grumligt gröngrå ögen -
Stelt han stirrar över dalen ner,
Trycker nosen vädrar mot
Marken mellan tassarna vars mörka klor
Skymta fram ur våt smutsgrå ragg

Småväxt ättling av sin jättestamfar, istidsdraken,
Fader Jökul själv - han som sträckte stjärten upp
Mot polen ramarna mot blockberg och ural,
Han som över fjäll och slätter vräkte sig,
Krälände och vältrande

Han som fyllde hav och sjöar,
Rev med klorna rispor i de hårda hållar
Gnagde klipporna och pressade
Bergen samman med sin tyngd

Ham som skövlade och lade öde sagoskogar,
Gröna paradis, blåste med iskall andedräkt bort
Allt som levde, blommande och lyste